

Į jį buvo pažiūrėta, tuomet ir jis pats praregėjo.

(Šv. Augustinas)

Gioventù Studentesca
Velykų rekolekcijos
Rimini, 28-30 Kovo 2013

Išgelbėjimas gali ateiti tik netikėtai

„Svetimšalis mano draugas, tas, kurio aš nepažįstu.
Svetimšalis tolimas tolimas.
Dėl jo mano širdis kupina nostalgijos.
Nes jo nėra manyje.
Nes galbūt jo visai nėra?
Kas tu esi, kuris pripildai mano širdį savo nebuvimu?
Kuris pripildai visą pasaulį savo nebuvimu?“

(P. Lagerkvist, *Svetimšalis mano draugas*)

Tai, kas buvo neįmanoma, tapo žmogumi

³⁵ Kitą dieną tenai vėl stovėjo Jonas ir du jo mokiniai. ³⁶ Išvydęs ateinantį Jėzų, jis tarė: „Štai Dievo Avinėlis!“ ³⁷ Išgirdę tuos žodžius, abu mokiniai nuėjo paskui Jėzų. ³⁸ O jis atsigrėžė ir, pamatęs juos sekančius, paklausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Rabi (tai reiškia: „Mokytojai“) , kur gyvenai?“ ³⁹ Jis tarė: „Ateikite ir pamatysite“. Tada jiedu nuėjo, pamatė, kur jis gyvena, ir tą dieną praleido pas jį. Tai buvo apie dešimtą valandą.

(Jn 1,35-39)

Bet įsivaizduokite tuos du, kurie kelias valandas jo klausosi, o paskui turi eiti namo. Jis atsisveikina su jais. Šie išeina nebylūs, persmelkti juntamos, nujaučiamos paslapties, paskui išsiskiria. Grįžta namo. Neatsisveikina; ne todėl, kad nenorėtų atsisveikinti, - atsisveikina kitaip, atsisveikina nesisveikindami, nes jie apimti to paties jausmo, jie abu yra viena, toks bendras buvo juos apėmęs jausmas. Andriejus pareina namo, nusivelka apsiausta, žmona jo klausia: „Bet Andriau, kas tau? tu pasikeitai. Kas atsitiko?“ Įsivaizduokite, kaip jis staiga pravirksta, apkabinęs žmoną, o ši susijausinusi vėl klausia: „Kas tau?“ Ir jis, priglaudęs ją prie savęs taip arti, kaip niekada gyvenime: jis kitas. Kitas! Jis, bet kitas. Ir jeigu jo būtų klausę „Kas esi?“, būtų atsakę: „Suprantu, jaučiu, kad pasikeičiau... paklauses to nepažįstamojo, to žmogaus, pasikeičiau.“ Vaikinai, sakau be didelių išvedžiojimų, tai įvyko.

(L. Giussani)

Petras

⁴⁰ Vienas iš tų dviejų, kurie girdėjo Jono žodžius ir nuėjo su Jėzumi, buvo Simono Petro brolis Andriejus. ⁴¹ Jis pirmiausia susiieškojo savo brolių Simoną ir jam pranešė: „Radome Mesiją!“ (išvertus tai reiškia: „Dievo Pateptąjį – Kristų“). ⁴² Ir nusivedė jį pas Jėzų. Jėzus pažvelgė į jį ir tarė: „Tu esi Simonas, Jono sūnus, o vadinsies Kefas“ (tai reiškia: „Petras – Uola“).

(Jn 1,40-42)

Nikodemas

¹ Buvo vienas fariziejus, vardu Nikodemas, žydų didžiūnas. ² Jis atėjo nakčia ir kreipėsi į Jėzų: „Rabi, mes suprantame, kad esi atėjęs nuo Dievo kaip mokytojas, nes niekas negalėtų padaryti tokių ženklų, kokius tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo“. ³ Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: jei kas neatgims iš aukštybės, negalės regėti Dievo karalystės“. ⁴ Nikodemas paklausė: „Bet kaip gali gimti žmogus, būdamas nebejaunas? Argi jis gali antrą kartą įeiti į savo motinos įsčias ir vėl užgimti?“ ⁵ Jėzus atsakė: „Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kas negims iš vandens ir Dvasios, neįeis į Dievo karalystę. ⁶ Kas gimė iš kūno, yra kūnas, o kas gimė iš Dvasios, yra dvasia.“

(Jn 3,1-6)

Jėzus dabar su mumis

Įsikūnijimo faktas, nesuvokiamas krikščionybės iššūkis, iš esmės istorijoje išliko visas: žmogus, kuris yra Dievas - taigi pažįstantis žmogų -, kurį žmogus turi sekėti tam, kad tikrai pažintų save ir daiktus. Pradinė tu, kurie gyveno su Jėzumi ir jį sekė, patirtis, kurią perduoda Evangelijos, turi nedviprasmišką reikšmę: likimas žmogaus nepaliko vieno. Krikščionybė - tai įvykis, kuris buvo skelbiamas per amžius ir mus pasiekia ir dabar. Tikroji problema yra ta, kad žmogus jį pripažintų su meile.

(L. Giussani)

Šią akimirką esu kupinas pasitikėjimo, nes žinau, mes visi žinome, kad Evangelijos Žodžio tiesa yra Bažnyčios jėga, jos gyvybė. Evangelija apvalo ir atnaujina, neša vaisius visur, kur tikinčiųjų bendruomenės jos klauso, priima Dievo malonę tiesoje ir gyvena meilėje. Tokia mano viltis, toks mano džiaugsmas.

Buvau kupinas šito tikrumo prieš aštuonerius metus balandžio 19 dieną priimdamas Petro tarnystę ir jis mane nuolat lydėjo. Tą akimirką, kaip ne kartą esu sakęs, mano sieloje skambėjo žodžiai: Viešpatie, ko manęs prašai? Didelę naštą užkrauni man ant pečių, bet jei Tu nori, dėl Tavo žodžio užmesiu tinklus, žinodamas, kad Tu man vadovausi. Ir tikrai Viešpats mane vedė, buvo arti manęs, kasdien galėjau jausti jo buvimą. Šiame Bažnyčios kelionės etape būta džiaugsmo ir šviesos akimirku, bet buvo ir nelengvų momentų; jaučiausi kaip Petras su apaštalais valtyje Galilėjos ežere. Viešpats mums davė daug saulėtų ir švelnių dienų, kuriomis žūklė buvo sėkminga, tačiau, kaip ir visoje Bažnyčios istorijoje, būta ir stiprių bangų bei priešingo vėjo ir atrodė, kad Viešpats miega. Tačiau visą laiką žinojau, kad Viešpats yra valtyje, kad Bažnyčios valtis yra ne mano, ne mūsų, bet Jo ir Jis neleis jai nuskęsti; jis ją vairuoja tarpininkaujant žmonėms, kuriuos jis pats pasirenka, nes taip jis norėjo. Buvau ir esu šituo įsitikinę ir šito tikrumo niekas neaptemdys. Dėl to šiandien mano širdis pilna dėkingumo Dievui, kad negailėjo visai Bažnyčiai ir man savo paguodos, šviesos ir meilės.

(Benediktas XVI)

Kuo mane žmonės laiko?

²⁷ Jėzus su mokiniais keliavo į Pilypo Cezarėjos kaimus. Kelyje klausė mokinius: „Pasakykite, kuo mane žmonės laiko?“ ²⁸ Jie atsakė: „Vieni – Jonu Krikštytoju, kiti – Eliju, tretį – dar kuriuo iš pranašų“. ²⁹ Tada jis paklausė: „O jūs kuo mane laikote?“ Petras jam atsakė: „Tu esi Mesijas“. ³⁰ Tuomet Jėzus griežtai įsakė niekam apie jį nekalbėti.

(Mk 8,27-30)

Ar myli mane?

¹⁵ Papyrusčiavus Jėzus paklausė Simoną Petrą: „Simonai, Jono sūnau, ar myli mane labiau negu šitie?“ Tas atsakė: „Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad tave myliu“. Jėzus jam tarė: „Ganyk mano avinėlius“. ¹⁶ Ir antrą kartą Jėzus paklausė: „Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?“ Tas atsiliepė: „Taip, Viešpatie. Tu žinai, kad tave myliu“. Jėzus jam pasakė: „Ganyk mano aveles“. ¹⁷ Jėzus paklausė dar ir trečią kartą: „Simonai, Jono sūnau, ar myli mane?“ Petras nuliūdo, kad Jėzus trečią kartą klausia: „Ar myli

mane?“ ir atsakė: „Viešpatie, tu viską žinai. Tu žinai, kad tave myliu“. Jėzus jam tarė: „Ganyk mano avis. ¹⁸ Iš tiesų, iš tiesų sakau tau: kai buvai jaunas, pats susijuosdavai ir vaikščiojai, kur norėjai. O pasenęs tu ištiesi rankas, – kitas tave perjuos ir ves, kur nenori“. ¹⁹ Jis tai pasakė, nurodydamas, kokia mirtimi Petras pašlovinsiąs Dievą. Tai pasakęs, dar pridūrė: „Sek paskui mane!“

(Jn 21,15-19)

KRYŽIAUS KELIAS

Alyvų kalne

³⁶ Netrukus Jėzus su jais atėjo į ūkį, vadinamą Getsemane, ir tarė mokiniams: „Pasėdėkite čia, kol aš ten nuėjęs melsiuos“. ³⁷ Pasiėmęs Petrą ir abu Zebediejaus sūnus, pradėjo liūdėti ir sielvartauti. ³⁸ Tada tarė jiems: „Mano siela mirtinai nuliūdusi. Likite čia ir pabudėkite kartu su manimi“. ³⁹ Kiek toliau paėjęs, parpuolė kniūbsčias ir meldėsi: „Mano Tėve, jeigu įmanoma, teaplenkia mane ši taurė. Tačiau ne kaip aš noriu, bet kaip tu!“ ⁴⁰ Jis sugrįžo pas mokinius ir, radęs juos miegančius, tarė Petru: „Negalėjote nė vienos valandos pabudėti su manimi? ⁴¹ Budėkite ir melskitės, kad nepatektumėte į pagundą. Dvasia ryžtinga, bet kūnas silpnas“. ⁴² Ir vėl nuėjo antrą kartą ir meldėsi: „Mano Tėve, jei ši taurė negali praeiti mano negerta, tebūnie tavo valia!“

⁴³ Sugrįžęs vėl rado juos snaudžiančius – jų akys buvo mieguistos. ⁴⁴ Tuomet, palikęs juos, vėl nuėjo ir trečią kartą meldėsi tais pačiais žodžiais. ⁴⁵ Paskui grįžo pas mokinius ir tarė: „Jūs vis dar miegate ir ilsitės... Štai atėjo valanda, kai Žmogaus Sūnus atiduodamas į nusidėjėlių rankas. ⁴⁶ Kelkitės, eime! Štai mano išdavėjas čia pat“.

(Mt 26, 36-46)

Judo išdavystė

¹ Baigęs kalbėti, Jėzus su savo mokiniais nuėjo anapus Kedrono upelio, kur buvo sodas. Jis ir mokiniai įžengė į sodą. ² Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai ten susieidavo su savo mokiniais. ³ Taigi Judas, gavęs kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei fariziejų tarnus, atėjo ten su žibintais, deglais ir ginklais. ⁴ Jėzus, žinodamas visa, kas jo laukia, išėjo į priekį ir paklausė: „Ko ieškote?“ ⁵ Jie atsakė „Jėzaus Nazariečio!“ Jėzus tarė: „Tai aš“. Jo išdavėjas Judas irgi stovėjo tarp jų. ⁶ Kai tik Jėzus ištarė: „Tai aš“, jie atšoko atgal ir parpuolė ant žemės. ⁷ O jis vėl juos klausė: „Ko ieškote?“ Jie atsakė: „Jėzaus Nazariečio“. ⁸ Jėzus atsiliepė: „Jau sakiau jums, kad tai aš. Jei manęs ieškote, tai leiskite šitiems pasišalinti“. ⁹ Taip turėjo išsipildyti jo pasakytieji žodžiai: „Iš tavo man pavestųjų nepražudžiau nė vieno“. ¹⁰ Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, išsitraukė jį, ištiko vyriausiojo kunigo

tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo vardu Malkus. ¹¹ Bet Jėzus sudraudė Petrą: „Kišk savo kalaviją į makštį! Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas man yra davęs?!“

(Jn 18, 1-11)

Jėzus miršta ant kryžiaus

¹⁷ Nešdamas savo kryžių, jis ėjo į vadinamąją Kaukolės vietą, hebrajiškai Golgotą. ¹⁸ Tenai jį nukryžiuavo; kartu su juo ir kitus du, vienoje ir antroje pusėje, o Jėzų viduryje. ¹⁹ Pilotas padarė užrašą ir liepė prisegti prie kryžiaus. Ten buvo parašyta: „Jėzus Nazarietis, žydų karalius“. ²⁰ Šį užrašą skaitė daugybė žydų, nes vieta, kur Jėzus buvo nukryžiuotas, buvo arti miesto, o parašyta buvo hebrajiškai, lotyniškai ir graikiškai. ²¹ Aukštieji kunigai sakė Pilotui: „Nerašyk: 'Žydų karalius', bet: 'Šitas skelbėsi: aš esu žydų karalius'“²² Pilotas atkirto: „Ką parašiau, parašiau!“

²³ Kareiviai, nukryžiuavę Jėzų, pasiėmė jo drabužius ir padalijo juos į keturias dalis – kiekvienam kareiviui po dalį; pasiėmė ir tuniką. Ji buvo be siūlės, nuo viršaus iki apačios ištisai megzta. ²⁴ Todėl jie tarėsi: „Neplėšykime jos, bet verčiau meskime burtą, kam ji teks“. Taip išsipildė Raštas:

*Jie drabužius mano dalijas,
meta dėl mano apdaro burtą.
Šitaip kareiviai ir padarė.*

²⁵ Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina, jo motinos sesuo, Marija Klopienė ir Marija Magdaliėtė. ²⁶ Pamatęs stovinčius motiną ir mylimąjį mokinį, Jėzus tarė motinai: „Moterie, štai tavo sūnus!“ ²⁷ Paskui tarė mokiniui: „Štai tavo motina!“ Ir nuo tos valandos mokinyš pasiėmė ją pas save.

²⁸ Tada, žinodamas, jog viskas įvykdyta, ir kad išsipildytų Raštas, Jėzus tarė: „Trokštu!“ ²⁹ Tenai stovėjo indas, pilnas perrūgusio vyno. Jie pakėlė ant yzopo vytelės kempinę, pamirkytą vyne, ir prinešė prie jo lūpų. ³⁰ Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: „Atlikta!“ Ir, nuleidęs galvą, atidavė dvasią.

³¹ Kadangi buvo Prisirengimo diena ir žydai nenorėjo, kad kūnai liktų ant kryžiaus per šabą, – nes tas šabas buvo didelės šventės diena, – jie prašė Pilotą, kad nukryžiuotiesiems būtų sulaužyti blauzdikauliai ir kūnai nuimti. ³² Tad atėjo kareiviai ir sulaužė blauzdas vienam ir antram, kurie buvo su juo nukryžiuoti. ³³ Priėję prie Jėzaus

ir pamatē, kad jis jau mirēš, jie nebelaužē jam blauzdu, ³⁴ tik vienas kareivis ietimi perdūrē jam šonā, ir tuojau išteķējo kraujo ir vandens. ³⁵ Regējusis tai paliudijo, ir jo liudijimas teisingas; jis žino sakas tiesā, kad ir jūs tikētumēte. ³⁶ Taip ļvyko, kad išsipildytų Raštas: *Nē vienas jo kaulas nebus sulaužytas.* ³⁷ Vēl kitoje vietoje Raštas sako: *Jie žiūrēs ļ tā, kurį perdūrē.*

(Jn, 19, 17-37)